

DIEGO ARMANDO MARADONA

A photograph of Diego Maradona celebrating with the World Cup trophy. He is wearing a light blue and white striped Argentina jersey with the national crest on the chest. He has his right arm raised holding the golden trophy, and his left hand is also raised in a gesture of triumph. The background shows a large stadium filled with spectators and flags flying from the stands under a bright sky.

JUMALAN KÄSI

Voittajan tarina Meksikon MM-kisoista 1986

TAMMI

JARI LITMASEN JÄLKISANAT!

DIEGO ARMANDO MARADONA

Yhteistyössä Daniel Arcuccin kanssa

JUMALAN
KÄSI

VOITTAJAN TARINA MEKSIKON
MM-KISOISTA 1986

Suomentanut Antero Tiittula

Espanjankielinen alkuteos:

México 86. Así ganamos la copa – Mi mundial, mi verdad.

© Diego A. Maradona, 2016

© Penguin Random House Grupo Editorial S.A., 2016

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2017

ISBN 978-951-31-9258-7

Painettu EU:ssa

*Rakkaiden vanhempieni muistolle, don Diegolle ja doña
Totalle, jotka ojentavat taivaasta auttavan kätensä.*

*Rocíoille, vaimolleni, joka on aina kanssani.
José Valientelle ja Mónicaalle.
Lucy-mummulle.*

*Kaikille siskoilleni: Analle, Kitylle, Lilylle, Marylle ja Calyille.
Benjamínille.
Lapsilleni.
Siskonpojalleni Cacholle.
Siskonpojalleni Davulle.
Belénille.*

*Paavi Franciscukselle.
Kaikille jotka taistelevat maailmanrauhan puolesta.*

*Cristinalle.
La Cámporalle.
Morenolle.
Me palaamme vielä.*

*Fidelille.
Raúlille.
Madurolle.
Ortegalle.
Ministeri Malmiercalle.
Javier Sotomayorille ja koko Kuuban kansalle.
Alkuperäiskansoille.*

Chávezin muistolle.

Chen muistolle.

Šeikki Muhammad ibn Rašid Al Maktoumille.

Pikku prinssi Hamdam ibn Muhammad Al Maktoumille.

Prinsessa Haya bint Al Husseinille.

Prinssi Ali ibn Al Husseinille.

Ja kaikille šeikeille jotka ovat auttaneet minua.

Jätkille jotka työskentelevät minulle Dubaissa:

Nasserille, Mohamedille, Marawanille,

Gihadille ja Abu Bakerille.

Al Rumaithille ja hänen perheelleen Abu Dabiin.

Matías Morlalle ja Víctor Stinfallelle,

jotka nostivat minut kaivosta.

Kaikille Argentiinan maajoukkueen huoltajille.

El Negro Enriquelle.

El Flaco Menottille.

Fernando Signorinille.

El Gringo Heinzelle.

Palermolle.

El Flaco Schiaville.

El Pocho Lavezzille.

Argentinosisin väelle.

Bocan väelle.

Kaikille napolilaisille ja ystävälleni El Tano Stefanolle.

Víctor Hugolle ja hänen perheelleen.

Casillon perheelle.

Valerio Antoninille.

Dubaille, joka on kotini.

Rauhalle ja kunnioitukselle, joka vallitsee

Yhdistyneissä arabiemiirikunnissa.

Kaikille maradonalaisille.

SISÄLLYS

ESIPUHE. On ilo lukea kuinka Diego kertoo tuosta maalista (Victor Hugo Morales)	11
JOHDANTO. En minä niin hullu ollutkaan.	18
1. LUKU. Maajoukkue josta kukaan ei pitänyt	25
2. LUKU. Noissa tapaamisissa syntyi mestari	65
3. LUKU. Niitatkaa Maradonaa.	86
4. LUKU. Mamma mia	110
5. LUKU. Peli Fifaa vastaan.	133
6. LUKU. Río de la Platan vastapuolet Meksikossa.	145
7. LUKU. Eräänlainen loppuottelu	163
8. LUKU. Maradona versus Maradona	198
9. LUKU. Kyllä, maailmanmestareita	209
10. LUKU. Seuraava mestari.	233
JÄLKISANAT. Diego (Jari Litmanen)	258

ESIPUHE

On ilo lukea kuinka Diego kertoo tuosta maalista

Victor Hugo Morales

Heti muutama metri hänen isänmaallisen urotekonsa alettua – Englanti oli siis vastassa – sähköisyys lisääntyi, ja niin kuin taivaalla olisi nähty lentävä lautanen, tämä ufo embleemeineen aiheutti syvimmän ihmetyksen, mitä jalkapallossa oli kuunaan koettu.

Stadionin korkeuksista alhaalla erottuu eräänlainen juoksuhauda. Maassa kulkeva uurre, jota pitkin etenee voimakas valo komeetan nopeudella. Tuolla alhaalla, Aztecan kattilan pohjan hämärässä Maradona imitoi jotakin sellaista, mitä voi yleensä nähdä vain taivaalla. Viilto, jonka tähdenlento vetää salaperäiseen sineen, ilmestyy nyt maan pinnalle. Siellä menee Diego kantaen urheasti armeijansa lippua ratkaisevassa hyökkäyksessä. Diego juoksee Englannin värejä uhkuvien rinteiden lomassa, loikkii yli ansoiksi työnnettyjen jalkojen, jotka tavoittelevat mahdotonta. Ja sitten hän iskee lippunsa niin kuin huipulle päässyt vuorikiipeilijä.

Valdano, joka seurasi häntä hyvin lähellä, kertoi myöhemmin, että Diego keksi pahoitella, ettei ollut syöttänyt, koska ei ollut löytänyt sopivaa tilaisuutta. Valdano ja muut jalkapalloihmiset ihmettelevät vieläkin, miten hän ehti edes huomata tuollaista yksityiskohtaa unohtumattoman läpijuoksunsa aikana. Toimittajakatsomossa selostuspöytänsä ääressä tämä stadionien kronikoitsija alleviivasi urotekoa. ”Kaikkien aikojen hyökkäys”, hän sanoi ja päästi sitten ne sanat kosmisesta leijasta, ne vähät sanat, joiden avulla hän on kolmekymmentä vuotta melonut halki uransa, jota tuo Diegon ylittämätön päänäpistö on leimannut.

Kuinka monta erilaista pelitilannetta voidaan tapahtumahetkellä rakentaa? Mitä taiteilija näki? Kaikkien niiden virheiden määrä, joiden mahdollisuutta hän uhmasi aina tilanteen alusta Englannin maalille saakka, on loputon. Kaikki ne vaihtoehdot, joita selostaja satojen kollegoidensa keskellä kuvitteli, muodostivat niin laajan kattauksen, että sellainen hylkäsi perinteiset kerronnan muodot.

”Nero, nero, nero!” kuuluivat vaatimattomat sanat, jotka saattelivat tuota uskalikkoa, joka oli matkalla maailman huipulle pitkin nurmeen avautuvaa arpea... Missä vaiheessa Maradona päätti suunnata maalille? Pelaaja etenee katse pallossa – mutta kuinka monet jalat, kuinka monta neliometriä kenttää hän sivusilmällä tavoittaa? Hän olisi voinut kääntyä, jarruttaa, jatkaa pitkin laitaa, vetää kauempaa. Hyökkäys olisi tuhannella tavalla voinut olla yksi miljardeista.

Rohkeus, intuitio, Jumala Jumalan takana – kuten Borges sanoisi – tekivät siitä ainutlaatuisen, lopullisen ja ikuisen. Maradona toimitti pallon Englannin maalin perukoille, kun kuvassa näkyi enää voimattomuutta ja epäuskoa.

”Nyt tekee mieli itkeä!” sanoi tämän esipuheen kirjoittaja nyrkkiään puristaen, hypäten pöytänsä ylle ja sotkeutuen kaapeleihin ja kuulokkeisiin, samalla kun Maradona kiiti kentän laidalle juhlimaan valloitustaan.

Riemunhuutoon heittäytyvä ruumis. Houreinen mieli, joka sumenee niin kuin pilvi räjähtäisi suljettujen silmäluomien takana. Kyse ei ollut vain yhdestä hyökkäyksestä. Monien vuosien aikana kerääntyneet tunteet täyttivät järjen pikkupallon. Se oli Diegon, jalkapalloihmisten rakastaman Diegon, sankariteko. Se oli pääsylippu MM-kisojen välieriin. Ottelu käytiin Englantia vastaan, ja sadat nuorukaiset, jotka olisivat olleet huutamassa, eivät voineet olla, sillä heidän äänensä oli sammunut neljä vuotta aikaisemmin Falklandin jäisillä mailla. Se käytiin epäsuosiollisella näyttämöllä. Ja se oli kaunein, uskaliain, kiivain ja kekseliäinen elokuva, jonka jalkapallo on historiansa aikana tuottanut.

Edes kolmekymmentä vuotta myöhemmin ihminen ei ole pystynyt hälventämään tuon merkkipaalun loistoa. Ihminen hyppää korkeammalle, juoksee nopeammin, on kestävämpi ja itse maailmankaikkeuskin laajenee kohti äärettömyyttä. Mutta Maradonaa ei voida päihittää. Kysymys on varsin mutkikas: pitää ottaa pallo omalla kenttäpuoliskolla, harhauttaa niin monta vastustajaa kuin eteen sattuu, ohittaa maalivahti ja toimittaa pallo verkon perille. Ja sen pitää tapahtua MM-kisoissa.

Koska siteerasimme jo Borgesia, jonka novellissa ”Babelin kirjasto” kerrotaan kirjastosta, jossa on kaikki mahdolliset kirjat, täytyy todeta, että jalkapallon saralla Diego teki mahdolliseksi kaikki teokset, joita urheilusta voidaan kirjoittaa, sillä hän ylsi korkeammalle kuin kukaan.

Tuohon yhteen hyökkäykseen mahtuvat kirjat intuitiosta, uskalluksesta, taidosta, rohkeudesta, vahvuudesta,

oveluudesta, neroudesta, muistista ja kaikki muut, joita jalkapallokirjastoon tarvitaan.

Kun pelaajat kävelivät kentälle kahdessa jonossa, Diegon palopuhe kävi itsepintaisena. Joukkueoverit muistavat kapteenin, joka osoitti heille, mistä tuon päivän vastustajat olivat lähtöisin. Käytetyt ilmaisut eivät olleet mitään akateemisia. Siinä on maalivahdin kirja kaksintaisteluineen. Julkeus ei näytä painavan, kun hän marssii reteästi kohtaamiseen, joka ratkaisee kokonaisen miesjoukon elämän. Hän kannustaa pelottomuuteen, hyppäämään tai putoamaan tyhjyyteen. Hän ei vielä tiennyt, että kaikki, mitä hän oli sanonut hänen komentoaan seuraaville miehille, muuttuisi todeksi siinä viekkauudessa ja taiteessa, jotka hän yhdisti ratkaisevina hetkinä tuossa Argentiinan historian tunteikkaimmassa ottelussa. Jos hän oli sanonut ”nämä me voitamme keinolla millä hyvänsä”, saatiin ottelussa nähdä käsimaali. Jos hän oli sanonut, että heidän pitäisi osoittaa, miten laadukasta argentiinalainen jalkapallo on, nähtiin hyökkäys, joka ei kaipaa muita tarkennuksia, kun sanotaan ”maali englantilaisia vastaan”. Hänen toverinsa eivät pystyneet välittämään lainauksia. Tai ehkä ne olisivat olleet liian voimakkaita. Mutta sen he ovat sanoneet, että Diego puhui ja puhui.

Minulle on ilo lukea, miten Diego kertoo tuosta maalista ja tuosta ottelusta. Vuoden 1986 MM-kisoissa hän nousi lopullisesti neron maineeseen ja hän tiesi, kuinka paljon historian antama tunnustus riippui tuosta askeleesta kohti maailmanmestaruutta. Se muuttaa koko eepoksen vieläkin selvemmäksi merkiksi hänen suuruudestaan. Ei ollut sattuman oikku, että itse elämä rakensi hänen myyttinsä. Maradona oli tietoinen tehtävän vaikeudesta. Hän osasi ennakoida tätä kaksintaistelua. Kyse oli elämästä ja kuole-

masta koko maailman katsellessa. Hänen oli pakko näyttää, että hän oli maineensa veroinen ja ansaitsisi universaalin tunnustuksen. Hän valmistautui kuin Rocky Balboa, hän uhrasi ruumiinsa täydellisyyden tavoittelulle, vaikka tuo uhraus voisi osoittautua tyhjäksi, ellei hän pääsisi nostaamaan MM-pokaalia. Näin julmaa elämä on silloin, kun on vielä haastajan asemassa. Lähikuva Diegosta juoksemassa palloon Italiaa vastaan tehdyssä maalissa on täydellinen otos näyttämään, mille tasolle oli kivunnut hänen pyrkimyksensä olla paras. Se miten hän päihittää puolustajan niin kuin kilpapyöräilijä viisi metriä ennen maalia. Täydellisellä ja hallitulla loikalla hän tavoittelee palloa ilmasta jäämättä odottamaan, että se putoaisi mukavasti jalalle. Hänen kierteensä viimeistelyssä on taiteellinen.

On aina mukavampi olla odottamatta liikoja edessä olevan tehtävän tuloksista. Jos kannettavana on miljoonien ihmisten toiveet odotetuimmassa ja pelätyimmässä kohtaamisessa, sellainen taakka on tavallisille ihmisille ylivoimainen. Mutta Diego näki ennalta, että olisi MM-kisojen herra, ja otti kantaakseen lupauksen maalleen, jonka piti nyt näyttää, että se voisi olla mestari missä tahansa ja täyttää palkintokaappinsa demokratian aikakaudella. Tämä oli tavoite, ja sen epäonnistuessa suurin selitysvelvollinen olisi ollut Diego.

Hän on pannut kaikkensa peliin aina, kun kyse on ollut toisista ihmisistä, eikä hän ole koskaan vieraantunut alkuperästään ja kapinallisuudestaan. Luokkatietoisuudesta jota linnat ja niihin kutsuneet prinssit eivät hälventäneet. Kuulumisesta ennen kaikkea jalkapalloilijoihin. Iltahämärä oriaitauksilla on hänen unelmiensa postikortti.

Mutta se, millaista on olla Maradona, selviää meille vasta, kun hän itse kertoo tarinansa. Jätän lukijoiden

nautittavaksi sen, miten hän paljastaa alueita, joita tun-
nemme vain pintapuolisesti. Peilin edessä näyttäytyy his-
toria, elämä, pelitoverit, valmentajat, vastustajat, stadio-
nit, maalivahdit, valokuvaajat, kunnes hän jää katsomon
eteen kuin jonkin urotyön päätteeksi kysyen: mitä te vielä
haluatte?

Diego ei kenties pysty itse sanomaan, kuka oli hänen
ohjelmassaan *De Zurdassa* se, joka parhaiten valloitti
koko latinalaisamerikkalaisen tv-yleisön Brasilian MM-
kisojen aikana. Telesurin lähetyksissä ei näytetty kisojen
maaleja tai pelitilanteita, mutta niitä hallitsi Maradonan
taika. Hymyllään ja taistelullaan Fifan korruptiota vas-
taan – sitä hän on aina vastustanut, vaikka häneltä on
sen vuoksi viety yhtä jos toista – hän rakensi ystävineen
lemmentapaamisen koko maanosan tv-katsojien kanssa.

Etualalla hahmottuu, miten vaikeaa on olla Maradona,
mies, jolla oli maailman paras ranta muutaman metrin
päässä mutta ei oikeutta kastella varpaitaan meressä.
Samalla hahmottuu se sydämellinen tapa, jolla hän aset-
tuu tuon brutaalien ja ehdottoman vaatimuksen yläpuolelle
suhteessaan television työntekijöihin. Diegon kunnioitava,
sydämellinen ja avomielinen asenne voitti puolelleen ne
kymmenet argentiinalaiset ja venezuelalaiset, joista tuo-
tantoryhmä koostui. Missään vaiheessa reilun kuukauden
aikana tuo polemiikin ja vastakkainasetteluiden piinaama
mies ei osoittanut minkäänlaista kärsimättömyyttä tai har-
mistumista. Hän tiesi samalla tavoin kuin kentälle men-
nessään, että tuo oli hänen joukkueensa. Viimeisenä iltana
kaikki nämä ammattilaiset, jotka olivat kameran takana
tottuneet kokemaan, kuka on kuka diivojen joukossa,
esittivät Diegolle ystävyys- ja kiitollisuuden eleen, joka
tiivisti unohtumattomalla tavalla nuo viikot.

Se, miten Diego teki ristinmerkin ennen lähetyksen alkua ja suhtautui nöyrästi kaikkiin kuvaajien ja ohjaajien ehdotuksiin, tai miten hän veti kulmia grillijuhlissa niin, että maalivahdit saivat hämmästyneinä katsella, kuinka pallo meni sisään juuri siitä, mistä hän oli sanonut, takasi, että ihmiset hänen ympärillään haltioituivat hänestä entistäkin syvemmin.

Tuon yhteisen kokemuksen ansiosta hän ei nimittäin ollut enää pelkästään se, joka käveli jonossa englantilaisten vieressä ja sanoi: ”Tätä ottelua me ei, jätkät, saada hävitä, onko selvä? Tähän täytyy antaa koko elämä, niidenkin puolesta, jotka antoivat henkensä, tiedätte kyllä missä, meitä on yksitoista yhtätoista vastaan ja marssimme heidän ylitseen, ymmärrättekö?” Ja niin hän kävelee, viiri kädessään ja koko maa takanaan.

JOHDANTO

En minä niin hullu ollutkaan

Nyt puhuu Diego Armando Maradona, mies, joka teki kaksi maalia Englannin verkkoon, ja yksi harvoista argentiinalaisista, jotka tietävät, kuinka paljon maailmanmestaruuspokaali painaa...

En tiedä miksi, mutta niin kuin minulla on aiemmin käynyt muiden lauseiden kanssa – niin kuin sen ”pallo ei tahriinnu” juhlaotteluni yhteydessä La Bomboneralla – tämä vain tuli mieleeni ja sillä tervehdin perhettäni viime jouluna vuonna 2015. Se oli ensimmäinen, jonka vietimme kaikki yhdessä vanhassa Villa Devoton kodissamme, tosin ilman rakkaita vanhempiani Diegoa ja La Totaa. Monet luulevat vieläkin, että joku kirjoittaa minulle näitä lauseita. Mutta ei todellakaan: ne tulevat päähäni suoraan sydäimestä. Sinä iltana katsoin ylös taivaaseen ja kiitin vanhempiani kaikesta, mitä he olivat eläessään antaneet minulle, mikä oli paljon – paljon enemmän kuin mitä minä olin antanut heille. He antoivat minulle kaiken, mitä heillä oli. Ja tukivat minua aina, niin hyvinä kuin huonoina aikoina. Ja huonojahan minulla on riittänyt...

Sinä iltana joku, en muista kuka, lahjoitti minulle kopion maailmanmestaruuspokaalista. Ja kun sain taas käsiini tuon kultaisen patsaan, kun pidin sitä sylissäni niin kuin vauvaa, tajusin että oli kulunut melkein kolmekymmentä vuotta siitä päivästä, kun nostin aidon mestaruuspokaalin Meksikossa. Ja tajusin myös, että se ilo oli ollut parhaita vanhemmilleni antamiani lahjoja. Ellei paras. Heille ja kaikille argentiinalaisille. Niille jotka tukivat meitä... ja myös niille jotka eivät tukeneet. Sillä lopulta aivan kaikki yhtyivät riemuun.

Ja huomasin myös, että sitä mukaa kuin aika kuluu, tuo pokaali painaa aina vain enemmän. Kolmekymmentä vuotta myöhemmin nuo reilut kuusi kiloa kultaa tuntuvat jo tonneilta. Enkä minä iloitse siitä, ettei kukaan muu argentiinalainen pelaaja ole päässyt nostamaan sitä vuoden 1986 jälkeen, tehdään se selväksi. Olisin petturi jos siitä iloitsisin. Ja petturimaista olisi myös, jos en nyt kertoisi noista päivistä niin kuin minusta tuntuu ja niin kuin mieleeni tulee. Se on nimittäin minun tapani puhua, niin puhuu Maradona. Niin kuin muistutan vielä moneen kertaan tämän selonteon aikana, olen koko tämän ajan saanut iskuja joka puolelle mutta en muistiini.

Ja myönnettäköön, että näen jotkin asiat eri tavalla kolmekymmentä vuotta myöhemmin. Siihen minulla on oikeus. Olen muuttunut paljon, se on totta, ja monet väittävät, että olen sanonut ensin yhtä ja sitten toista. Mutta yhdessä asiassa en ole muuttunut enkä muuttanut puheistani: kun päätin panna itseni peliin jonkin asian puolesta, tein niin ja annoin kaikkeni. Siksi sanonkin tänään, että minusta olisi ollut hauska, jos kaikkien näiden vuosien jälkeen silloinen valmentajamme Carlos Bilardo olisi tehnyt minun hyväkseni saman, minkä minä aikanaan

tein hänen hyväkseen. Ei muuta. Että hän olisi pelannut minun puolestani niin kuin minä pelasin hänen. Sillä hän tietää paremmin kuin kukaan, kuinka minä pelasin keskellä bilardolaisuuden ja menottilaisuuden välistä sotaa. Pelasin sellaisen asian puolesta, jonka olisi pitänyt olla kaikkien yhteinen. Panin pelipaidan omien mieltymysteni edelle, sillä minun sydämessäni oli paikka edelliselle valmentajalle, El Flaco Menottille, vaikka en sitä julkisesti sanonutkaan.

Loppu on historiaa. Ja kukin kertoo asioista niin kuin itsestä tuntuu ja niin kuin tulee mieleen. Siksi sanon, että tämä on minun totuuteni, minun omani. Sillä jokaisella on omansa.

Ainoa asia mitä voin huutaa, jotta kaikki kuuntelisivat, ja ainoa mitä voin kirjoittaa, jotta kaikki lukisivat, on se, etten myöskään unohda, miten minua pidettiin hulluna silloin kun sanoin, että voittaisimme mestaruuden. No, en minä niin hullu ollutkaan: lopulta me voitimme mestaruuden.

Sen mitä me teimme, jotta meistä tulisi mestareita, aion kertoa nyt tässä.

Monet ovat kysyneet siitä kuuluisasta lauseestani ajalta, jolloin pelasin juniorina Cebollitasissa ja Francis Cornejon valmentama joukkueemme herätti paljon huomiota. Sen ovat kaikki varmaan nähneet moneen kertaan. Päädyin telkkariin, mustavalkoisena, tosin enemmän mustana kuin valkoisena, ja sanoin: ”Minun ensimmäinen unelmani on päästä pelaamaan mestaruudesta ja toinen on yltää mestariksi...” Lause jatkui, mutta se oli leikattu siitä kohtaa, ja kaikki luulivat, että puhuin maailmanmestaruudesta. Todellisuudessa puhuin siitä, että voittaisin kahdeksannen divisioonan mestaruuden yhdessä kave-

reideni kanssa! Jokin aika sitten julkaistiin myös leikkaamaton video: minulle kahdeksas divisioona oli niin kuin maajoukkue... Miten ihmeessä olisin voinut puhua maailmanmestaruuden voittamisesta, jos meillä ei ollut edes televisiota? Se oli varmasti ennen vuoden 1974 kisoja, eikä minulla ollut aavistustakaan... Niin asiat usein menevät.

Miten olisin voinut kuvitella esimerkiksi, että kertoisin jostakin Dubain kaltaisesta paikasta käsin, mitä teimme Meksikossa kolmekymmentä vuotta sitten? Dubaista! Villa Fioritosta Dubaihin, sellaista on ollut koko elämäni. Olen hyvin kiitollinen niille ihmisille, jotka avasivat minulle täällä ovensa, kun ne suljettiin minulta omassa maassani. Minulle annettiin töitä, minulle annettiin rakkautta ja annettiin rahaakin. Mutta ennen kaikkea minä sopeuduin heidän seuraansa ja he sopeutuivat minun. Minun annettiin olla rauhassa silloin kun sitä kipeimmin tarvitsin, sillä olin tullessani todella masentunut sen vuoksi, miten Etelä-Afrikan MM-kisat 2010 olivat menneet.

On mukava istua tässä ja muistella. Edessäni on yksi niistä lukemattomista televisioista, joita minulla on kotonani täällä Jumeiran palmusaarella, ja näiltä samoilta kuvaruuduilta, joilta katselen jalkapallo-otteluita kaikkialta maailmasta – katselen nimittäin kaikenlaista Italiasta Englantiin – katson uudestaan Meksikon kisoja vuodelta 1986.

Vaikka se saattaa kuulostaa valheelta, en ole aiemmin koskaan katsonut niitä uudestaan.

Tai no, Englantia vastaan tehtyjä maaleja kyllä, tuhansia kertoja, koska niitä on näytetty minulle tuhannet kerrat. Mutta muita otteluita en ole nähnyt. Tämä on ensimmäinen kerta, kun katson ne uudestaan. Ja kun katson niitä taas minuutti minuutilta, tunnen jälleen, miten korealais-

ten potkut sattuiivat, ja nautin kamppailusta italialaisia vastaan, huumaannun Bulgariaa vastaan, tunnen taian, jota pelissäni oli Uruguayta vastaan, näen, miten kiidin Belgiaa vastaan, ja nautin ilonpidosta Saksaa vastaan. Näen kaiken taas uudestaan, ja se tuo mieleeni vain lisää ja lisää muistoja.

Ja ne ovat minun omiani. Kukin muistaa tapahtumat omalla tavallaan. Minä muistan näin. Muistan, miten valmistauduin kiitämään. Ja kiidin. Tein sen minkä lupasin. Ja pelasin siististi. Vaikka muut halusivat pelata minua vastaan likaisesti. Minusta huumeet tekivät huonomman pelaajan, eivät parempaa. Tiedätkö, millainen pelaaja olisin ollut, jos en olisi koskenut huumeisiin? Olisin ollut vuosikaudet samanlainen kuin silloin Meksikossa. Ne olivat suurimpia onnenhetkiäni pelikentällä.

Silloin Meksikossa haluni voittaa maailmanmestaruus meni kaiken muun edelle. Jätin sivuun Napolin, jätin sivuun jalkapallolliset mieltymykseni, annoin perheeni ymmärtää, että tässä oli tilaisuuteni. Puhuin lakkaamatta tovereitteni kanssa, jotta hekin kokisivat samoin... Ja sen viestin jätän Messille ja kaikille messeille, joita toivottavasti tulee Lion jälkeen.

Kun olimme asettuneet leirille ja alkaneet harjoitella niin kuin minä halusin – niin-kuin-minä-halusin! – meiltä tultiin kysymään aikeitamme, ja minä vastasin: ”Aiomme voittaa maailmanmestaruuden.” Ja kun minulta kysyttiin, mitä minä aion, vastasin: ”Olla maailman paras.” Se ei ollut mitään leveilyä. Se oli puhdasta itseluottamusta. Ja halusin valaa luottamusta myös muihin. Eivätkö he uskoneet meihin? Eivätkö he uskoneet minuun? Mutta mepä uskoimme, minä todella uskoin. Hullu Maradona uskoi.

Jalkapallolegenda kertoo huikean uransa huippukohdista, taisteluistaan, voitoistaan ja tappioistaan.

” On tullut aika kertoa asiat niin kuin ne olivat. Se oli argentiinalaisille se oikea maailmanmestaruus: se jonka vuoksi oli eniten taisteltu, jossa oli eniten tunnetta pelissä, ja myös ansaituin. Vielä nykyään kun puhun Meksikon -86 kisoista, silmäni syttyvät. Se oli koko urani ylevin hetki.”

Kolmekymmentä vuotta läpimurtonsa jälkeen Meksikossa 1986 Maradona muistelee uransa tähtihetkeä, jolloin hän johdatti Argentiinan maajoukkueen mestaruuteen, joka on vieläkin uusimatta. Maradona kertoo nyt itse, kuinka hän joukkueovereineen onnistui siinä.

Ikimuistoiset esitykset voitokkaissa otteluissa perivihollisia kuten Englantia ja Brasiliia vastaan nostavat Maradonan legendojen joukkoon. Lahjakas ja kiistelty, maaginen ja uhmakas Maradona haastoi ja voitti yhtä lailla mahtiseuroja kuin sen, mitä hän kutsui ”Fifan korruptioksi”. Oman taistelunsa hän kävi myös kokaiiniriippuvuutta vastaan.

DIEGO ARMANDO MARADONA, monien mielestä kaikkien aikojen paras jalkapalloilija, syntyi vuonna 1960 ja varttui Villa Fioriton vaatimattomassa lähiössä Buenos Airesin seudulla Argentiinassa. Siellä hän loi oman tyylinsä – kentällä ja sen ulkopuolella. Argentinos Juniorsista noussut lupaus pelasi Boca Juniorsissa ja Barcelonassa ennen kuin kohosi huipulle Napolissa, jossa hän voitti kaksi Italian mestaruutta ja UEFA-cupin. Argentiinan maajoukkueen paidassa Maradona loisti jo varhain ja voitti nuorten maailmanmestaruuden Japanissa 1979. Aikuisten maajoukkueen hän johdatti mestariksi Meksikossa 1986.

DIEGO
50